

Nora Roberts

Verbonden door het lot

ISBN 978-90-225-7394-5

ISBN 978-94-023-0485-5 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Blood Brothers*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock / DonLand, Helen Hotson, kozirsky

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2007 by Nora Roberts

All rights reserved.

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Hawkins Hollow, Maryland Province, 1652

Het kroop door de lucht, die zwaar als natte wol boven het moerasgebied hing. Via de slierten mist die geruisloos over de grond gleden, bewoog de haat ervan zich voort en benaderde hem door de verstikkend hete nacht. Het wilde zijn dood.

Dus hij wachtte, terwijl het zich met een toorts naar de lege hemel geheven een weg baande door het bos en door de beken waadde, om het struikgewas heen, waar kleine dieren ineenkrompen, bang voor de geur die het bij zich droeg.

Hellerook.

Hij had Ann en de levens die ze in haar buik droeg weggestuurd, naar een veilige plek. Ze had niet gehuild, dacht hij nu, terwijl hij de kruiden die hij had uitgezocht over het water uitstrooide. Niet zijn Ann. Maar hij had het verdriet op haar gezicht gezien, in de diepe, donkere ogen die hij zijn hele leven en alle andere levens hiervoor had liefgehad.

De drie zouden uit haar geboren worden, door haar worden grootgebracht en onderwezen. En uit hen zouden er, als de tijd gekomen was, nog drie voortkomen.

De macht die hij had, zouden zij krijgen, deze zonen, die hun eerste levenskretten zouden slaken lang nadat het werk van deze nacht was gedaan. Om hun de middelen na te laten die ze nodig zouden hebben, de wapens die ze zouden gebruiken, riskeerde hij alles wat hij had, alles wat hij was.

De erfenis die hij hun naliet was aanwezig in bloed, hart en visie.

In dit laatste uur zou hij alles doen wat hij kon om hun te geven wat ze nodig hadden om de last te dragen, trouw te blijven en hun lotsbestemming te kennen.

Zijn stem was sterk en helder toen hij de wind en het water, de aarde en het vuur aanriep. In de haard loeiden de vlammen. In de schaal trilde het water.

Hij legde de bloedsteen op de doek. De diepgroene kleur ervan was rijkelijk met rood bespikkeld. Hij had deze steen gekoesterd, net als degenen die hem waren voorgedaan. Hij had hem geëerd. En nu goot hij er toverkracht in, zoals men water in een kop giet.

Zijn lichaam schudde, zweette en verzakte terwijl licht als een halo om de steen zweefde.

‘Voor jullie,’ mompelde hij, ‘zonen van zonen. Drie delen van één. In geloof, in hoop, in waarheid. Eén licht, verenigd, om de duisternis terug te slaan. En hier, mijn gelofte. Ik zal niet rusten voor het lot is volbracht.’

Met de athame maakte hij een snee in zijn handpalm, zodat zijn bloed op de steen viel, in het water en in het vuur.

‘Bloed van mijn bloed. Hier zal ik standhouden tot jullie naar mij toe komen, tot jullie loslaten wat weer moet worden losgelaten in de wereld. Mogen de goden jullie beschermen.’

Even was er verdriet. Hoewel hij vastbesloten was, was er verdriet. Niet om zijn leven, waarvan de laatste resten langs het glas naar beneden dropen. Hij was niet bang voor de dood. Niet bang voor wat hij binnenkort zou omhelzen en wat niet de dood was. Hij had verdriet omdat hij in dit leven nooit meer zijn lippen op die van Ann zou drukken. Hij zou zijn kinderen en de kinderen van zijn kinderen niet geboren zien worden. Hij had verdriet omdat hij niet het lijden zou kunnen tegenhouden dat ging komen, net zomin als hij het lijden had kunnen tegenhouden dat eerder was gekomen, in zo veel andere levens.

Hij begreep dat hij niet het instrument was, maar slechts het vat dat gevuld of geleegd werd, naargelang de behoeften van de goden.

Zo stond hij, vermoeid van het werk en verdrietig om het verlies, bij de kleine hut, naast de grote steen, om zijn noodlot tegemoet te treden.

Het kwam in de gedaante van een man, maar dat was slechts een omhulsel. Net zoals zijn eigen lichaam een omhulsel was. Het noemde zich Lazarus Twisse, een voorganger van 'de godvruchtigen'. Hij en degenen die volgden, hadden zich gevestigd in de wildernis van dit gewest, nadat ze hadden gebroken met de Puriteinen van New England.

Hij bestudeerde hen nu in het licht van zijn toorts, deze mannen en die ene die geen man was. Deze mannen, dacht hij, die naar de Nieuwe Wereld waren gekomen voor religieuze vrijheid, en vervolgens iedereen hadden vervolgd en vernietigd die niet hun enige, smalle pad volgde.

'Jij bent Giles Dent.'

'Dat ben ik,' zei hij, 'in deze tijd en op deze plek.'

Lazarus Twisse stapte naar voren. Hij droeg het formele zwart van een voorganger, zonder opsmuk. De brede rand van zijn hoed wierp een schaduw over zijn gezicht. Maar Giles kon zijn ogen zien, en in die ogen zag hij de demon.

'Giles Dent, jij en het vrouwspersoon dat bekendstaat als Ann Hawkins zijn aangeklaagd voor en schuldig bevonden aan hekserij en duivelse praktijken.'

'Van wie komt de aanklacht?'

'Breng het meisje hier!' beval Lazarus.

Twee mannen trokken haar aan haar beide armen naar voren. Het was een tener kind, Giles schatte haar hooguit zestien jaar. Haar gezicht was lijkleek en haar ogen waren vervuld van angst. Haar haar was afgeschoren.

'Hester Deale, is dit de heks die je heeft verleid?'

'Hij en die hij zijn vrouw noemt, hebben me betast.' Ze sprak alsof ze in trance was. 'Ze hebben goddeloze handelingen verricht met mijn lichaam. Ze kwamen naar mijn raam als raven en vlogen in de

nacht mijn kamer binnen. Ze benamen me de spraak, zodat ik niets kon zeggen en niet om hulp kon roepen.’

‘Kind,’ zei Giles vriendelijk, ‘wat hebben ze met je gedaan?’

De angstige ogen starden dwars door hem heen. ‘Ze riepen satan aan als hun god en sneden een haan de keel af als offer. Toen dronken ze zijn bloed. Ze dwongen mij het bloed ook te drinken. Ik kon ze niet tegenhouden.’

‘Hester Deale, zweer je satan af?’

‘Die zweer ik af.’

‘Hester Deale, zweer je Giles Dent en de vrouw Ann Hawkins af als heksen en kettters?’

‘Ja.’ Tranen stroomden over haar wangen. ‘Ik zweer ze af en bid tot God om me te redden. Ik bid tot God om me te vergeven.’

‘Dat zal Hij doen,’ fluisterde Giles. ‘Het is niet jouw schuld.’

‘Waar is de vrouw Ann Hawkins?’ vroeg Lazarus op gebiedende toon en Giles richtte zijn heldere, grijze ogen op hem.

‘Je zult haar niet vinden.’

‘Ga opzij. Ik zal dit huis van de duivel binnengaan.’

‘Je zult haar niet vinden,’ herhaalde Giles. Even keek hij langs Lazarus naar de mannen en het handjevol vrouwen op zijn moerassige grond.

In hun ogen zag hij de dood, en meer nog, de honger ernaar. Hier was de macht van de demon aan het werk.

Alleen in Hesters ogen zag Giles angst, en verdriet. Dus gebruikte hij alles wat hij in zich had om met zijn geest de hare te bereiken.

Vlucht!

Er ging een schok door haar heen en ze week struikelend achteruit.

Toen wendde hij zich tot Lazarus.

‘Jij en ik kennen elkaar. Stuur hen weg, laat hen gaan, dit is iets tussen ons alleen.’

Even zag hij een rode gloed in Lazarus’ ogen oplichten. ‘Het is gedaan met jou. Verbrand de heks!’ schreeuwde hij. ‘Verbrand het duivelshuis met alles wat erin zit!’

Ze kwamen met toortsen en knuppels. Giles voelde de slagen op hem neerdalen, en de razernij van de haat die het scherpste wapen van de demon was.

Ze dwongen hem op zijn knieën en het hout van de hut begon te branden en te roken. Hun waanzinnige gebrul galmde in zijn hoofd.

Met zijn laatste restje toverkracht wist hij de demon in de man te bereiken. Hij zag de roodomrande donkere ogen terwijl de demon zich voedde met de haat, de angst, het geweld. Hij voelde zijn leed-vermaak, hij voelde hoe hij zich verhief, zeker van zijn overwinning en het feest dat erop zou volgen.

Toen sleurde hij hem door de rokerige lucht naar zich toe. Hij hoorde hem krijsen van woede en pijn toen de vlammen in zijn vlees beten. En hij hield hem dicht tegen zich aan, als een minnaar, terwijl het vuur hen verteerde.

En met deze vereniging laaide het vuur op, verspreidde het zich en vernietigde het elk levend wezen in het moerasgebied.

Het brandde een dag en een nacht, als in het binnenste van de hel.

1

Hawkins Hollow, Maryland, 6 juli 1987

In de prachtige keuken van het prachtige huis aan Pleasant Avenue deed Caleb Hawkins zijn best om zijn afgrijzen te verbergen terwijl zijn moeder haar versie van een kampeerrantsoen inpakte.

In de wereld van zijn moeder hadden jongens van tien vers fruit nodig, zelfgebakken haverkoekjes (die waren best lekker), zes hardgekookte eieren, een zak Ritz-crackers met pindakaas, wat selderie-wortelstengels (gatver!) en flink wat stevige sandwiches met ham en kaas.

En dan waren er nog de thermosfles met limonade, de stapel papieren servetten en de twee dozen met Pop-Tarts die ze tussen de andere spullen in de mand duwde voor het ontbijt.

‘Mam, we sterven heus niet van de honger, hoor,’ mopperde hij, toen ze peinzend voor een open kast stond. ‘We zitten bij Fox in de achtertuin.’

Dat was een leugen, die hij maar moeilijk over zijn lippen kreeg. Maar als hij haar de waarheid vertelde, zou ze hem nooit laten gaan. En jeetje, zeg, hij was tien. Nou ja, dat zou hij de volgende dag worden.

Frannie Hawkins zette haar handen op haar heupen. Ze was een opgewekte, aantrekkelijke blondine met zomerblauwe ogen en een modieus permanentje. Ze was de moeder van drie kinderen, en Cal was de jongste en haar enige zoon. ‘Zo, laat me nu die rugzak eens zien.’

‘Mam!’

‘Lieverd, ik wil alleen maar zeker weten dat je niets vergeet.’ Op haar eigen zonnige meedogenloze manier ritste Frannie Cals marineblauwe rugzak open. ‘Schoon ondergoed, schoon T-shirt, sokken, goed, goed, korte broek, tandenborstel. Cal, waar zijn de pleisters die ik je gevraagd had in te pakken? En de Bactine, en het insectenmiddel?’

‘Jeetje, we gaan niet naar Afrika.’

‘Maakt niet uit,’ zei Frannie en ze gebod hem op de gebruikelijke manier met haar wijsvinger om de spullen te halen. Toen hij weg was, haalde ze een kaart uit haar zak en stopte hem in de rugzak.

Hij was, na een zware bevalling van acht uur en twaalf minuten, één minuut na middernacht geboren. Elk jaar liep ze om twaalf uur naar zijn bed, keek die minuut lang naar hem terwijl hij lag te slapen en gaf hem daarna een kus op zijn wang.

Nu werd hij tien en zou ze dat ritueel niet kunnen uitvoeren. Haar ogen prikten en ze wendde zich af om haar smetteloze aanrecht af te vegen toen ze zijn stampende voetstappen hoorde.

‘Ik heb alles, oké?’

Met een stralende glimlach draaide ze zich om. ‘Oké.’ Ze liep naar hem toe en streek over zijn korte, zachte haar. Hij was altijd haar kleine vlaskop geweest, mijmerde ze, maar zijn haar werd langzaam donkerder, en ze vermoedde dat het uiteindelijk lichtbruin zou worden.

Dezelfde kleur die zij zou hebben, zonder de hulp van Natuurlijk Blond.

Als altijd duwde Frannie zijn bril met het donkere montuur wat hoger op zijn neus. ‘Denk eraan dat je mevrouw Barry en meneer O’Dell bedankt als je daar bent.’

‘Zal ik doen.’

‘En ook als je morgen weer naar huis gaat.’

‘Ja, mam.’

Ze nam zijn gezicht tussen haar handen en keek door de dikke brillenglazen in de ogen die dezelfde rustige, grijze kleur hadden als die

van zijn vader. ‘Gedraag je netjes,’ zei ze en ze kuste hem op de wang. ‘Veel plezier.’ Toen de andere. ‘Fijne verjaardag, schatje.’

Meestal geneerde hij zich dood als ze hem ‘schatje’ noemde, maar om de een of andere reden gaf het hem nu een beetje sentimenteel, fijn gevoel.

‘Dank je wel, mam.’

Hij hing de rugzak op zijn rug en tilde toen de overvolle picknickmand van de grond. Hoe moest hij in godsnaam met die halve kruidenierswinkel het hele eind naar Hawkins Wood fietsen?

De jongens gingen hem hier ongelofelijk mee pesten.

Maar goed, hij kwam er niet onderuit. Dus sleepte hij de mand naar de garage, waar zijn fiets – volgens voorschrift van zijn moeder – keurig aan een paar haken aan de muur hing. Hij dacht even na en leende toen twee snelbinders van zijn vader, waarmee hij de picknickmand op de draadmand van zijn fiets vastbond.

Toen sprong hij op het zadel en reed de korte oprit af.

Fox wiede eerst zijn deel van de moestuin en pakte toen de spray die zijn moeder elke week mengde om de reeën en konijnen te weerhouden van een feestmaal in de tuin. De combinatie van knoflook, rauwe eieren en cayennepeper stonk zo verschrikkelijk dat hij zijn adem inhield terwijl hij het spul over de rijen met sperziebonen, limabonen, aardappelplanten, wortelloof en radijsplantjes spoot.

Hij stapte achteruit, ademde de frisse lucht in en bestudeerde zijn werk. Zijn moeder was behoorlijk streng als het om tuinieren ging. Alles draaide altijd om respect voor de aarde, harmonie met de natuur en meer van dat soort dingen.

Fox wist dat het ook draaide om eten en zorgen dat er voldoende voedsel en geld was om een gezin met vier kinderen te voeden – en wie er verder nog langskwam. Dat was de reden waarom zijn vader en zijn oudere zusje Sage op de markt stonden met verse eieren, geitenmelk, honing en de zelfgemaakte jams van zijn moeder.

Hij keek naar zijn jongere broertje Ridge, dat languit tussen de rij-

en groenten lag en met het onkruid speelde in plaats van het uit te trekken. En omdat zijn moeder binnen was om zijn kleine zusje Sparrow naar bed te brengen voor haar middagslaapje, was het zijn taak om op Ridge te passen.

‘Kom op, Ridge, trek die stomme dingen eruit. Ik wil weg.’

Ridge tilde zijn hoofd een klein stukje op en keek zijn broer met een dromerige blik aan. ‘Waarom mag ik niet mee?’

‘Omdat je acht bent en niet eens die stomme tomaten kunt wieden.’ Fox stapte nijdig over de rijen met groenten naar Ridges gedeelte, ging op zijn hurken zitten en begon onkruid uit te trekken.

‘Welles, kan ik best.’

Zoals Fox had gehoopt, begon Ridge nu verwoed te wieden. Fox stond op en veegde zijn handen aan zijn spijkerbroek af. Hij was een lange, magere jongen, met een dikke bos golvend, donkerbruin haar dat warrig om zijn scherpe gezicht hing. Zijn goudbruine ogen glommen tevreden terwijl hij snel wegliep om de spray te halen.

Hij zette het spul naast Ridge neer. ‘Vergeet niet met die troep te spuiten.’

Hij stapte de tuin door en liep om de restanten van de oude stenen hut heen, die aan de rand van de moestuin stond. Er stonden alleen nog drie lage muren en een deel van de schoorsteen overeind, die, zoals zijn moeder het graag zag, waren bedekt met een dikke laag kamperfoelie en haagwinde.

Hij liep langs de kippenren met de rondscharrelende kippen, passeerde het weilje waar de twee moedergeiten losjes door hun heup gezakt verveeld voor zich uit stonden te staren en liep langs de kruidentuin van zijn moeder. Hij ging naar de keukendeur van het huis dat zijn ouders voor het grootste deel zelf hadden gebouwd. De keuken was groot en de aanrechtbladen stonden vol projecten in uitvoering – weckpotten, deksels, kuipen met kaarsvet, schalen met lonten.

Hij wist dat de meeste mensen in en rond The Hollow zijn familie beschouwden als rare hippies. Hij zat daar niet mee. Over het algemeen konden ze het met iedereen goed vinden. Hun eieren en groen-

ten vonden gretig aftrek, mensen kochten graag het naaiwerk, de handgemaakte kaarsen en de ambachtelijke spulletjes die zijn moeder maakte, en zijn vader werd ingehuurd als er dingen gebouwd moesten worden.

Fox friste zich even op bij de gootsteen en speurde toen de kastjes en de grote voorraadkast af op zoek naar iets, wat dan ook, wat niet gezond en biologisch was.

Weinig kans.

Hij zou wel naar de markt fietsen – voor de zekerheid zou hij die net buiten het dorp nemen – om daar van een deel van zijn spaargeld Little Debbies en Nutter Butters te kopen.

Zijn moeder kwam binnen en gooide haar lange bruine vlecht over haar blote schouder. ‘Klaar?’

‘Ja. Ridge ook bijna.’

Joanne liep naar het raam, tilde automatisch haar hand op om Fox’ haar glad te strijken en liet hem op zijn nek rusten terwijl ze haar jongste zoon bestudeerde.

‘Je kunt wel wat johannesbrood-brownies en vegetarische hotdogs meenemen, als je wilt.’

‘Ah.’ Gatverdegatver. ‘Nee, dank je wel. Is niet nodig.’

Hij wist dat zij wist dat hij vleesproducten ging eten, en dingen waar suiker in zat. En hij wist dat zij wist dat hij dat wist. Maar ze zou hem daar geen preek over geven. Voor zijn moeder stond eigen keuzes maken voorop.

‘Veel plezier.’

‘Dank je wel.’

‘Fox?’ Ze stond nog op dezelfde plek bij het aanrecht. Het licht dat door het raam naar binnen viel, maakte een stralenkrans om haar hoofd. ‘Fijne verjaardag.’

‘Dank je wel, mam.’ En met het vooruitzicht van Little Debbies rende hij naar buiten om zijn fiets te pakken en aan het avontuur te beginnen.

De ouwe lag nog te slapen toen Gage wat etenswaren in zijn rugzak propte. Hij kon het gesnurk door de dunne, waardeloze muren van het veel te kleine, waardeloze appartement boven de Bowl-a-Rama heen horen. Zijn pa maakte daar de vloeren en de wc's schoon en deed andere klusjes die Cals vader voor hem uitzocht.

Hij zou de volgende dag pas tien worden, maar Gage wist waarom meneer Hawkins de ouwe in dienst hield, zogenaamd als onderhoudsman voor het gebouw, en hen daarvoor gratis in het appartement liet wonen. Meneer Hawkins had medelijden met hen, en vooral met Gage, omdat hij geen kant op kon als moederloze zoon van een gemene dronkaard.

Andere mensen hadden ook medelijden met hem, en dat ergerde Gage. Maar bij meneer Hawkins was het anders. Hij liet zijn medelijden nooit blijken. Als Gage klusjes deed voor het bowlingcentrum, betaalde meneer Hawkins hem contant, zonder dat iemand anders dat te horen kreeg. En met een samenzweerderige knipoog erbij.

Hij wist dat Bill Turner zijn kind van tijd tot tijd sloeg. Dat wist iedereen. Maar meneer Hawkins was de enige die ooit met Gage om de tafel was gaan zitten en hem had gevraagd wat hij wilde. Wilde hij de politie of de sociale dienst erbij halen, of wilde hij een poosje bij hem en zijn gezin komen wonen?

Hij wilde geen politie of liefdadigheidstypes. Die maakten het alleen maar erger. En hoewel hij er alles voor over had gehad om in dat fijne huis te wonen, met mensen die een fatsoenlijk leven leidden, had hij meneer Hawkins alleen maar gevraagd om zijn pa alsjeblijft, alsjeblijft niet te ontslaan.

Zolang meneer Hawkins zijn vader aan het werk hield, kreeg hij minder klappen. Tenzij die goeie ouwe Bill het natuurlijk op een zui-pen zette en besloot hem af te rossen.

Als meneer Hawkins wist hoe verschrikkelijk het er op zulke momenten aan toe kon gaan, zou hij de politie bellen.

Dus dat vertelde hij niet, en hij leerde de klappen die hij kreeg en die hij gisteravond ook weer had gehad, goed te verbergen.

Gage bewoog behoedzaam terwijl hij drie koude biertjes uit de voorraad van zijn vader wegpakte. De striemen op zijn rug en zijn billen waren nog rauw en brandden als vuur. Hij had de afranseling al verwacht. Tegen zijn verjaardag kreeg hij altijd klappen. En rond de sterfdag van zijn moeder weer.

Dat waren de twee grote, traditionele gelegenheden waarbij hij in elkaar werd getimmerd. Op andere momenten kwam het als een verrassing. Maar als die ouwe regelmatig werk had, bleef het meestal bij een achteloze pets of een duw.

Hij nam niet de moeite om zachtjes te doen terwijl hij de slaapkamer van zijn vader in liep. Alleen een inval van het A-Team kon Bill Turner wakker maken als hij zijn roes lag uit te slapen.

De kamer stonk naar bier, zweet en sigarettenrook en Gage vertrok zijn knappe gezicht tot een grimas. Hij pakte het halve pakje Marlboro's van de ladekast. De ouwe zou zich toch niet herinneren of hij ze had gehad of niet, dus dat kon geen kwaad.

Zonder enige gewetenswroeging maakte hij de portemonnee van zijn vader open en haalde er een briefje van vijf en drie biljetten van één dollar uit.

Hij keek naar zijn vader terwijl hij het geld in zijn zak stopte. Bill lag languit op het bed, met alleen zijn boxershorts aan. Zijn mond stond open en hij snurkte met lange uithalen.

De riem die hij de vorige avond had gebruikt om zijn zoon af te tuigen, lag naast zijn vuile shirt, sokken en spijkerbroek op de grond.

Even, heel even maar, stelde Gage zich met een waanzinnig genoegen voor hoe het zou zijn om die riem op te pakken, omhoog te zwiepen en met een hard klap op de blote hangbuik van zijn vader te laten neerkomen.

Eens kijken hoe jij dat vindt.

Maar daar, op de tafel met de overvolle asbak en de lege fles, stond de foto van Gage' moeder, met een vriendelijke glimlach op haar gezicht.

De mensen zeiden dat hij op haar leek – het donkere haar, de groenige ogen, de sterke mond. Vroeger vond hij het gênant om met een

vrouw vergeleken te worden. Maar de laatste tijd, nu alles behalve die ene foto steeds meer begon te vervagen, nu hij haar stem niet meer in zijn hoofd kon horen en hij zich niet meer kon herinneren hoe ze rook, gaf het hem rust.

Hij leek op zijn moeder.

Soms stelde hij zich voor dat de man die zich bijna elke avond bewusteloos zoop zijn vader niet was.

Zijn vader was slim en moedig en een beetje roekeloos.

En dan keek hij weer naar die ouwe en wist hij dat dat allemaal flauwekul was.

Hij stak zijn middelvinger op naar de ouwe schoft en liep de kamer uit. Hij moest zijn rugzak aan zijn hand dragen. Hij kon hem met die striemen onmogelijk op zijn rug doen.

Hij ging de trap af naar buiten en liep achterom, waar hij zijn derdehands fiets van de ketting haalde.

Ondanks de pijn grijsde hij terwijl hij opstapte.

De komende vierentwintig uur was hij vrij.

Ze hadden afgesproken aan de westelijke rand van het dorp, waar het bos tot aan de bocht in de weg doorliep. De jongen uit het middenklassegezin, het hippiekind en de zoon van de dronkaard.

Ze waren alle drie jarig op dezelfde dag: 7 juli. Cal had zijn eerste geschokte kreet geslaakt in de verloskamer van het Washington County Hospital, terwijl zijn moeder nahijgde en zijn vader huilde. Fox had zich een weg naar de wereld en de wachtende handen van zijn lachende vader gebaad in de slaapkamer van het maffe boerderijtje, waar lavendelkaarsen brandden en Bob Dylan op de platen-speler lag en ‘Lay, Lady, Lay’ weerklonk. En Gage had zich uit het lichaam van zijn doodsbange moeder geperst in een ambulance die over Maryland Route 65 scheurde.

Nu kwam Gage als eerste aan. Hij liet zich van zijn fiets glijden en duwde hem verder het bos in, zodat mensen die langsreden zijn fiets en hem niet zouden opmerken.

Toen ging hij op de grond zitten en stak zijn eerste sigaret van de middag op. Hij werd er altijd een beetje misselijk van, maar het opstandige gebaar van het opsteken maakte dat goed.

Hij rookte in de schaduw van de bomen en stelde zich voor dat hij over een bergpad in Colorado liep, of in een broeierig Zuid-Afrikaans oerwoud.

Waar dan ook, maar niet hier.

Hij had net zijn derde trek genomen en voor het eerst voorzichtig geïnhaleerd toen hij fietsbanden over het zand en de stenen hoorde bonken.

Fox kwam tussen de bomen aanrijden op Bliksem, zijn fiets die zo was genoemd omdat Fox' vader bliksemflitsen op het frame had geschilderd.

Zijn vader was tof met dat soort dingen.

‘Hé, Turner.’

‘O’Dell.’ Gage stak hem de sigaret toe.

Ze wisten allebei dat Fox hem alleen aanpakte omdat hij geen watje wilde lijken. Hij nam snel een trek en gaf de sigaret weer terug. Gage knikte naar de tas die aan het stuur van Bliksem was vastgebonden. ‘Wat heb je gehaald?’

‘Little Debbies, Nutter Butters en een stuk of wat TastyKakes. Appels en kersen.’

‘Mooi zo. Ik heb drie blikjes Bud voor vanavond.’

Fox' ogen vielen bijna uit zijn hoofd. ‘Serieus?’

‘Serieus. Die ouwe was straalbezopen. Die komt er nooit achter. En ik heb ook nog iets anders. De *Penthouse* van vorige maand.’

‘Neeeee.’

‘Hij bewaart ze onder een stapel troep in de wc.’

‘Laat zien.’

‘Straks. Bij het bier.’

Ze keken allebei op toen Cal moeizaam met zijn fiets het ruwe pad af kwam lopen. ‘Hé, kloothommel,’ begroette Fox hem.

‘Hé, lullekoppen.’

Na deze liefdevolle broederlijke begroeting liepen ze met hun fietsen dieper het bos in en verlieten het smalle pad.

Toen de fietsen naar hun oordeel veilig stonden, haalden ze de voorraden eraf om te verdelen.

‘Jezus, Hawkins, wat heeft je moeder hier allemaal in gestopt?’

‘Als je het proeft, klaag je niet meer.’ Cals armen protesteerden al tegen het gewicht en hij keek Gage nijdig aan. ‘Waarom doe je je rugzak niet op je rug? Dan kun je helpen dragen.’

‘Omdat ik hem liever aan mijn hand houd.’ Maar hij haalde de dekseel van de mand, en nadat hij zich eerst had bescheurd om de Tupperware-verpakkingen, pakte hij toch een stel dozen over in zijn rugzak. ‘Neem jij ook wat, O’Dell, anders zijn we de hele dag onderweg naar Hester’s Pool.’

‘Shit.’ Fox haalde een thermoskan tevoorschijn en propde hem in zijn rugzak. ‘Zo licht genoeg, Sally?’

‘Ach, stik toch. Ik heb de mand én mijn rugzak.’

‘En ik heb de spullen van de markt en mijn rugzak.’ Fox haalde zijn kostbare bezit van zijn fiets. ‘Jij draagt de gettoblaster, Turner.’

Gage haalde zijn schouders op en pakte de radio. ‘Dan kies ik de muziek.’

‘Geen rap,’ zeiden Cal en Fox tegelijk, maar Gage grijnsde alleen maar en draaide al lopend net zo lang aan de knoppen tot hij een nummer van Run-DMC had gevonden.

Onder luid gemopper en geklaag begonnen ze aan de wandeling.

Het dichte, groene bladerdek hield de felle zon en de zomerhitte tegen. Tussen de dikke populieren en de torenhoge eiken waren hier en daar stukjes van de wazig blauwe hemel te zien. Ze liepen naar de kreek, in de hoop dat de wind daar wat verkoeling zou brengen, terwijl de rapper en Aerosmith hen aanmoedigden hun weg te vervolgen.

‘Gage heeft een *Penthouse*,’ kondigde Fox aan. ‘Het blotemeidenblad, sukkel,’ zei hij, toen Cal hem onbegrijpend aanstaarde.

‘Uh-uh.’

‘Uh-huh. Kom op, Turner, laat zien.’

‘Straks. Als we er zijn en het bier opentrekken.’

‘Bíér!’ Instinctief wierp Cal een blik over zijn schouder, voor het geval zijn moeder op magische wijze was opgedoken. ‘Heb jij bier?’

‘Drie blikjes,’ bevestigde Gage. Hij zette een hoge borst op. ‘En sigaretten.’

‘Is dat gaaf of niet?’ Fox gaf Cal een stomp tegen zijn arm. ‘Dit is de beste verjaardag ooit.’

‘Nou, zeker,’ beaamde Cal, maar in zijn hart was hij doodsbang. Bier, sigaretten en plaatjes van blote vrouwen. Als zijn moeder hier ooit achter kwam, kreeg hij tot zijn dertigste huisarrest. En dan telde hij nog niet eens mee dat hij had gelogen. Of dat hij door Hawkins Wood liep, om te gaan kamperen bij de nadrukkelijk verboden Heidense Steen.

Hij zou huisarrest krijgen tot hij stierf van ouderdom.

‘Maak je niet dik.’ Gage verplaatste zijn rugzak van de ene arm naar de andere. Er glinsterde een onverschillig lichtje in zijn ogen. ‘Niks aan de hand.’

‘Ik maak me niet dik.’ Toch ging er een schok door Cal heen toen een dikke Vlaamse gaai opfladderde uit een boom en een geïrriteerde kreet slaakte.